

UN LLOC, UN ARTISTA VICENÇ BOU I TORROELLA DE MONTGRÍ

ARXIU

Composant. Vicenç Bou al piano amb el que va compondre les seves obres, el qual veiem a la foto de la dreta exposat a Can Quintana

Vicenç Bou, la sardana al cor

Vicenç Bou va saber seduir els sardanistes i captivar un públic majoritari, que seguia les seves peces interpretades per les més afamades cupletistes del Paral·lel

JUDIT PUJADÓ
Torroella de Montgrí

Segons contava el cronista torroellenc Josep Castells, hi havia una època, quan la gent encara no estava pendent dels partits de futbol ni del cinema, que a Torroella de Montgrí els veïns seguien amb intensitat la vida de les cobles i de les corals que en depenien. Eren les darreres dècades del segle XIX i les aficions i les emocions es repartien entre dues formacions musicals: la Lira i El Barretó.

En aquells temps l'ofici de músic es transmetia de pares a fills, s'aprenia de tocar dins de les mateixes cobles i en algun cas excepcional, l'estudiant tenia accés al mestratge d'algun músic de renom. Les cobles tocaven per les festes majors, les de més anomenada visitaven els pobles del ro-

dals i s'hostatjaven a casa d'algun veí que tingués prou espai per enquibir-los, músics bohemis, d'espardenya i tartana, que en diria Pere Fages de Climent. Els compositors venien les sardanes en jogues directament a les cobles. Una joga era un conjunt de sis sardanes per les quals l'autor en cobrava 15 pessetes. Ni drets d'autor ni copyright.

La sardana feia unes dècades que havia deixat enrera el contrapàs. Tot just el 1844, a la Plaça de Vila de Torroella de Montgrí, s'havien ballat per primer cop amb el repartiment actual, obra del figuerenc Pep Ventura, de Miquel Pardas, dansaire, juntament amb Ramon Grès, l'autor del mètode que havia de explicar com ballar-les.

Joan Rigau, conegut arreu com l'Avi Barretó, a més de ser el fundador de la cobla que duia el seu nom i protagonitzar facècies

JUDIT PUJADÓ

El millor

LUGAM AMB LA SARDANA

A Torroella de Montgrí la sardana encara conserva la seva força tradicional. La plaça de la Vila ha estat el punt neuràlgic de ballades històriques com la que va tenir lloc el 1844, quan per primer cop la sardana curta va deixar lloc a com la coneixem avui dia, amb un repartiment de llarg i curts que la fan més variada i li atorguen elegància.

com per omplir un llibre, fou el pare de Pere Rigau, músic i compositor que va començar a dirigir la cobla del seu pare transformant-la tan radicalment que va canviar de nom. En va sorgir Els Montgrins.

Fou dins d'aquest ambient que va néixer Vicenç Bou el 1885. Tant el seu pare com altres membres de la família eren músics de La Lira. Allà es va estrenar com a

intèrpret als quinze anys. A la mort del seu pare estudiava música amb en Pere Rigau i s'integrà com a intèrpret d'Els Montgrins, tocant el trombó quan es feien sardanes i el violí durant els balls i els concerts. Va continuar estudiant amb Josep Reixac, professor de l'orquestra del Liceu, amb Josep Pi, el compositor de Pals i amb Josep Maria Soler, professor i compositor de la Bisbal. Amb només vint-i-quatre anys, arran de la mort de Pere Rigau, va passar a dirigir Els Montgrins. Aquell any de 1909 va compondre *Esperança*, la seva primera sardana. El triomf no es va fer esperar. Les seves melodies, inspirades i sensibles, van arribar de seguida a un públic majoritari que se sentia *electritzat* amb unes composicions musicalment senzilles però que tenien la facul-

Les seves melodies, inspirades i sensibles, van arribar de seguida a un públic majoritari

tat d'engrescar les multituds. Per Fages de Climent, les sardanes de Bou eren espontànies, fresques com la brisa. Simples, cantadores, balladores i saltadores. Per Josep Pla "la seva escriptura és considerada fascinant i irresistible. Decanten el cos i l'esperit cap a un dionisisme franc i explícit", fonamentalment perquè feien i fan ballar a tothom.

I és que aquells anys anteriors a la Guerra Civil, les sardanes de Bou, amb la lletra que li van posar nombrosos poetes com Josep Maria Francès o Fèlix Graells, van arribar a Barcelona i van sonar per tots els mitjans. Sonaven a la ràdio, se n'editaven discs, i *El*